

Vrouwengeluk

Onder het patriarchaat, zoals dat tot en met de Tweede Wereldoorlog bijna onaangetast heerste in Europa, konden vrouwen zich alleen maar manifesteren via vergankelijke en snel vergeten zaken als jeugd, charme en schoonheid, of via het vanuit individueel gezichtspunt volstrekt oninteressante in stand houden en voortzetten van de soort. Waarom brachten moeders dochters groot? Opdat die weer kinderen zouden kunnen grootbrengen. En waarom zonen? Opdat die in het economische levensonderhoud van de vrouwen zouden kunnen voorzien en hun veiligheid (tegenover andere mannen) garanderen.

Voor mij (geboren in 1931) is “vrouwengeluk” dat het recht op wetenschap en kunst tegenwoordig niet meer wordt geacht exclusief te zetelen in de penis. Ook mensen met een vrouwelijk lichaam kunnen en mogen nu iedere vorm van onderwijs en cultuur in de ruimste zin consumeren en, naar vermogen en ambities, op wetenschappelijk en kunstzinnig gebied actief zijn. Voor de grote massa van de vrouwen is dit een volstrekt nieuw fenomeen, vroeger voorbehouden aan zeer schaarse, aristocratische enkelingen of onder extreme manlijke terreursystemen zoals de monotheïstische theocratieën – van de oude judeo-christelijke tot de huidige islamitische – aan geen enkele vrouw.

De totale terreur van het patriarchaat tegen mensen met een vrouwelijk lichaam lijkt ten einde te spoeden. Vrouwen kunnen sinds de recente ondergang van fascisme en nationaal-socialisme, de uitvinding van veilige anti-conceptiva, de ideologische rehabilitatie van hun homoseksuele voorkeur, hun “spontaan” over de gehele wereld gegroeide rebellie en mondigheid, hun eigen leven vorm geven, hun eigen ambities bepalen, hun eigen talenten maximaal ontplooiën. Als zij deze historisch unieke kans niet zouden grijpen, als jongere generaties meisjes zich weer tot decoratief object en fokvee zouden laten maken, tot ongeletterde en onmondige huisbedienden (of kantoorbedienden), zou dat het grootste ongeluk zijn dat de mensheid zou kunnen overkomen. Voor mij is (“vrouwen”)geluk dat de door het patriarchaat gehalveerde en verminkte mensheid weer een totale mensheid wordt.

Andreas Burnier

© Erven Andreas Burnier/C.I. Dessaur